

Indien we zoeken naar plaatsen waar woord, muziek en theater mekaar raken, is het wellicht beter het voorlopig bij voorbeelden te houden, liever dan meteen hele trends te projecteren. En de meest evidente samenwerking speelt zich af tussen film en muziek. Denken we aan de jongste films van Alain Resnais (Fr) of Theo Angelopoulos (Gr): niet toevallig landen waar 'eigen muziek' het best scoort.

Theatraal zijn zeker de grote muziekproducties die Europese verhalen vertellen. Uit Ierland hebben we de Keltische spektakels *Lord of the dance* en *Riverdance*, die dans met flinterdunne verhaaltjes en popsongs mengen. Uit Spanje kwam *Pasion Gitana* van sterdanser Joaquín Cortés met hetzelfde recept aanzetten. Dat soort erg massaal bijgewoonde *events* tellen de vorm van musical, de omgeving van rock

en enig etnisch rootsgevoel bij mekaar op.

Kleinere initiatieven boeien meer. In Frankrijk heeft het slagwerk van het collectief Métalvoice zich een aardige reputatie bijeengegemaakt door industrieel afval te recycleren tot sociaal geëngageerde slagwerktaal. Alweer in Ierland vinden we een oude traditie van cabaret: zangers als Divine Comedy, Perry Blake en Gavin Friday acteren Weltschmerz in hun songs. Uit Hongarije zag ik onlangs Vasmalom volksmuziek, symbolisch theater, dans en steltenlopen combineren.

Vaak staan regionale belangen centraal in die tendens, wat er meteen ook voor zorgt dat er een band is met een oude traditie die als verhaal opgedist wordt. Niet oninteressant is dat ook in de VS de zogenaamde 'rootsmuziek' weer opbloeit en zelfs in progressieve ar-

tiesten als Tom Waits en vooral Nick Cave een eigentijdse adem vindt. De 'murder songs' van Cave zijn het voer dat hier in de vorige eeuw op kermissen geacteerd werd – lees er uw Cyriel Buysse op na.

DEUS

Waar staat Vlaanderen in dit alles?

Ongetwijfeld heeft de Belgische popmuziek in de afgelopen dertig jaar leergeld betaald. Grof samengevat kan men stellen dat we van een land zonder circuit, degelijke omkadering, eigen traditie en commerciële slagkracht, evolueerden naar een land dat dat alles wel heeft. Op dit ogenblik bedraagt het aandeel 'eigen repertoire' in de hele Belgische omzet zo'n 15 procent. In Vlaanderen is dat zo'n 30 procent.

De meer 'artistiek verantwoorde' popmu-

Bernadetje - Victoria / Kurt Van der Elst

